

Decizia nr. 1998/2016
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. X S.R.L.- în insolvență din orș. X,
județul X, înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. X/2016

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice X, prin adresa nr. X/08.07.2016 înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. X/12.07.2016, asupra contestației formulată de **S.C. X S.R.L.**, înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului X sub nr. JX/X/2008, având domiciliul fiscal în orș. X, Pța Nouă, bl. K1, sc. A, ap. 2, jud. X.

Contestația, înregistrată la registratura AJFP X sub nr. X/14.06.2016, a fost formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. X/20.05.2016, prin care s-a stabilit suplimentar de plată în sarcina SC X SRL suma totală de Y lei, din care:

- W lei impozit pe veniturile microîntreprinderilor;
- Q lei TVA.

Deoarece contribuabilul nu specifică cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe categorii de creanțe fiscale se consideră contestat întregul act administrativ fiscal atacat.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, stabilit în raport de data predării plicului cu Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. X/20.05.2016, respectiv data de **27.05.2016**, potrivit confirmării de primire anexată în copie la dosarul cauzei și data transmiterii prin poștă a contestației la Administrația Județeană a Finanțelor Publice X unde a fost înregistrată sub nr. X/14.06.2016, respectiv data de **08.06.2016**, așa cum rezultă din ștampila aplicată pe plicul prin care a fost transmisă contestația în original.

Contestația a fost semnată de administratorul special. Având în vedere faptul că prin încheierea nr. X din 02.03.2016 a Tribunalului X Secția a II-a Civilă, s-a ridicat fostului administrator special dreptul de administrare, în conformitate cu pct. 2.2. din Anexa la ordinul 3741/2015 privind aprobarea instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu adresa nr. X/21.06.2016 a fost solicitat lichidatorului judiciar provizoriu C.I.I. X, să îndeplinească cerințele privind semnarea contestației.

În adresa de răspuns înregistrată la AJFP X sub nr. X/05.07.2016, lichidatorul judiciar provizoriu C.I.I. X precizează că își însușește contestația formulată prin administratorul special și transmite un exemplar semnat în care textul nu a fost modificat.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și (2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, prin organele specializate, este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. X S.R.L.** din orș. X, jud. X, prin lichidatorul judiciar provizoriu C.I.I. X.

I. Prin contestația formulată, S.C. X S.R.L. din orș. X, jud. X, solicită diminuarea sumei de Y lei stabilită suplimentar de plată prin Decizia de impunere nr. X/20.05.2016 emisă de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu– Activitatea de Inspecție Fiscală, cu sumele corespunzătoare cauzate de influența includerii în mod eronat în fișa contului 411 a sumelor aferente SC B SRL respectiv A lei și B lei.

În susținerea contestației, petenta afirmă că cele două sume au fost trecute de serviciul de contabilitate în mod greșit în fișa contului care a stat la baza întocmirii raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere contestată.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. X/20.05.2016, organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. X- Activitatea de Inspecție Fiscală au stabilit suplimentar de plată în sarcina S.C. X S.R.L. un **impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de W lei**, perioada supusă verificării fiind 01.02.2013-31.12.2014 și **TVA în sumă de Q lei**, perioada supusă verificării fiind 01.10.2010-31.12.2014.

Inspecția fiscală privind impozitul pe veniturile microîntreprinderilor și TVA s-a efectuat sub rezerva verificării ulterioare, în conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Inspeția fiscală s-a desfășurat în perioada 18.05.2016-20.05.2016.

Societatea are ca obiect principal de activitate declarat Agenției imobiliare CAEN 683 iar în perioada verificată a obținut venituri în principal din fabricarea și montarea articolelor din material plastic (ferestre termopan).

S.C. X S.R.L. este plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor din data de 01.02.2013 și conform datelor ONRC, are activitatea suspendată din data de 25.06.2014.

Prin Raportul de inspecție fiscală nr. X/20.05.2016, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. X/20.05.2016 contestate, s-au stabilit următoarele:

1) Referitor la impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

Din verificările efectuate, organele de control au constatat că în perioada 01.02.2013-30.06.2014, societatea a înregistrat în evidența contabilă, în conturile 701, 704 și 7583, venituri care constituie bază impozabilă pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor în sumă totală de Z lei.

Totodată în trim IV 2014 societatea a înregistrat în conturile 7583 și 704 venituri care constituie bază impozabilă pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor în sumă totală de K lei. Organele de control au constatat că factura în baza căreia au fost înregistrate veniturile în perioada în care activitatea societății era suspendată, a fost emisă în data de 24.06.2014, veniturile fiind de fapt aferente lunii iunie 2014.

În conformitate cu prevederile art. 112⁵ din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prin aplicarea cotei de 3% asupra veniturilor în sumă de Z+K lei, societatea datora pentru perioada 01.02.2013-30.06.2014 un impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de C lei, din care a declarat la organul fiscal cu competență de administrare doar suma de D lei.

Având în vedere cele constatate în urma verificărilor efectuate, organele de control au stabilit suplimentar de plată în sarcina S.C. X S.R.L. un impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de W lei (C- D lei), fiind incidente prevederile art. 112³,

art. 112⁵ și art. 112⁹ alin. 1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

2) Referitor la taxa pe valoarea adăugată

Deoarece S.C. X S.R.L. a intrat în inactivitate temporară începând cu data de 25.06.2014, de la această dată organul fiscal i-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA.

În urma verificărilor efectuate, organele de control au constatat că nu există corelație între taxa colectată și deductibilă înregistrată în evidențele contabile și taxa declarată în deconturile de TVA, în sensul că societatea nu declară suma totală a TVA colectată sau declară TVA deductibilă mai mare decât cea evidențiată în contabilitate, influența fiscală a acestor erori de declarare fiind diminuarea TVA de plată cu suma totală de Q lei.

Referitor la TVA în sumă de E lei înregistrată de societate în evidențele contabile după anularea codului de înregistrare în scopuri de TVA, organele de control au stabilit că a fost înscrisă în factura 182 emisă în fapt în 24 iunie 2016.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documente existente la dosarul cauzei precum și actele normative invocate de contestatoare și organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Referitor la impozitul pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de W lei și la TVA în sumă de Q lei cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, prin Serviciul Solutionare Contestații, se poate investi cu soluționarea pe fond a acestui capăt de cerere, în condițiile în care societatea nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația și nu depune niciun document în susținerea cauzei prin care să infirme constatările organelor de inspecție fiscală.

În ceea ce privește impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

În fapt, în urma verificărilor efectuate, organele de control au constatat că în perioada verificată, societatea a realizat venituri care constituie bază impozabilă pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor în sumă totală de Z+K lei pentru care datora un impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de C lei. Deoarece contribuabilul a declarat la organul fiscal cu competență de administrare un impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de doar D lei, prin decizia de impunere contestată a fost stabilită o sarcină suplimentară de plată de W lei (C- D lei).

Prin contestația depusă, petenta solicită diminuarea sumei totală stabilită suplimentar de plată prin Decizia de impunere nr. X/20.05.2016 emisă de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice X– Activitatea de Inspecție Fiscală, de Y lei, cu sumele corespunzătoare cauzate de influența includerii în mod eronat în fișa contului 411 a sumelor aferente SC B SRL, respectiv A lei TVA și B lei venit.

Din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei organul de soluționare reține că S.C. X S.R.L. este plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor din data de 01.02.2013 și că înregistrarea din contul 411 la care petenta face referire a fost efectuată în luna noiembrie 2012, perioadă în care societatea era plătitoare de impozit pe profit, astfel că venitul în sumă de B lei nu a fost inclus în baza de calcul pentru veniturile microîntreprinderilor și nu a influențat constatările organelor de control referitor la acest impozit.

În ceea ce privește TVA

Organele de control au constatat că în perioada verificată (01.10.2010-

31.12.2014) nu există corelație între taxa colectată și deductibilă înregistrată în evidențele contabile și taxa declarată în deconturile de TVA, în sensul că societatea nu declară suma totală a TVA colectată sau declară TVA deductibilă mai mare decât cea evidențiată în contabilitate, influența fiscală a acestor erori de declarare fiind diminuarea TVA de plată cu suma totală de Q lei, așa cum reiese din anexa nr. 6 la Raportul de inspecție fiscală.

Referitor la TVA colectată în sumă de A lei la care face referire petenta, se reține că a stat la baza stabilirii TVA suplimentară de plată.

În susținerea contestației, petenta afirmă că sumele aferente SC B SRL, respectiv suma de A lei înregistrată pe creditul contului 4427-TVA colectată și suma de B lei înregistrată pe creditul contului 704-Venituri din lucrări executate și servicii prestate, au fost evidențiate de serviciul de contabilitate în mod greșit în fișa contului 411 dar nu aduce nicio explicație suplimentară și nu probează cu documente cele afirmate.

În drept, sunt incidente dispozițiile art. 269 alin. (1) lit. c) și lit. d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază”.

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct.11.1 lit. b) din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, unde se specifică:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca: [...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației”,

coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit cărora :

„2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv”.

Incidente speței sunt și prevederile art. 276 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„art. 276 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de prevederile art. 249 și art. 250 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„art. 249 Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

art. 250 Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții,

*mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”, precum și de art. 73 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare: „art. 73 Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale
(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.*

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatara este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al aceluia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. 3250/18.06.2010, se reține că “motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”.

Se reține că SC X SRL, deși contestă sumele stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice X/20.05.2016, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice X, nu înțelege să aducă argumente și să invoce temeuri de drept, prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 268 alin. (1), art. 269 alin. (1) lit. c) și d), 272 alin. (1), art. 273, art. 276 alin. (1) și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct. 11.1 lit. b) din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE:

Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de S.C. X S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. X/20.05.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. X/20.05.2016 de A.J.F.P. X, **pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de W lei și pentru TVA în sumă de Q lei.**

Prezenta decizie de soluționare a contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată la Tribunalul Sibiu în termen de 6 luni de la comunicare, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.